

Feedback Wies Noest

Het tweede jaar GIST volgde daarop. Waarin ik probeerde het proces weer op te pakken. Het idee van een boek sprak mij niet meer aan, maar wilde wel voortborduren op wat ik als laatste had gedaan. Hoe kan ik tekst en beeld combineren? Hoe kan ik een samenhang maken van wat ik denk en doe?

Die gedachte vond Wies interessant, ik kreeg het voorstel om een aantal dagen mee te lopen omdat zij benieuwd was naar de gedachten die ik heb over verschillende dingen. Deze kans heb ik vervolgens laten lopen, ik zat mezelf nog te veel in de weg.

Feedback medestudenten

Op het gebied van het stimuleren van anderen kan ik alleen zeggen dat ik gesprekken op gang breng door mijn werk te tonen. Doordat ik mijn werk in de gang op school had neergezet hoorde ik regelmatig reacties van andere studenten en werden er foto's of selfies gemaakt van mijn werk.

Ook heb ik gesproken met docenten en medestudenten over mijn werk over verschillende mogelijkheden en wat het werk naar boven brengt. Over wat mijn doel is en wat het doel zou kunnen zijn. Ik heb gemerkt dat vanuit deze gesprekken ik opnieuw keuzes moet maken en moet nadenken over bepaalde richtingen. Ik was niet tevreden over precieze kleur lichtroze, waarbij anderen deze prima vonden moet ik toch altijd naar mijn gevoel luisteren. Daardoor heb ik bij mijn laatste werken een tint lichter genomen. Wat voor mij uiteindelijk een goede keuze was.

Wat er uit het feedback gesprek met Agnes kwam neer op de vraag: 'Wat wil ik vertellen als kunstenaar?'

Een nieuwe vraag is dus ontstaan vanuit het werk, wat wilde ik vertellen vanuit het werk met de tv? Het gaat om het contrast tussen legerpoppetjes in roze kleur, maar ook om het geweld vanuit een tv de wereld inbrengen, of juist het geweld naar de tv toe als kritiek op de massa media. Maar deze opstelling zorgde er juist weer voor dat het werk een speelveld werd waaruit je door het plaatsen van objecten tegenover elkaar continue een nieuwe scene kunt creëren.

Feedback Agnes

Bij dit werk was mijn specifieke gedachte juist het openlaten van associaties voor de kijker, zodat deze ermee kan spelen en zelf iets kan creëren.

Bij de wasmachine installatie was juist het combineren van verschillende iconische voorwerpen in combinatie met alledaagse voorwerpen die refereerde naar kunsthistorische werken en stromingen het doel. Waarbij deze associaties niet voor iedereen voordehand liggend zouden zijn, maar dat het voor mij wel een belangrijke rol speelt voor mij als kunstenaar. Voor anderen was het werk een ode aan een kleur, maar dat was het dus niet alleen, en juist die dieperliggende gedachten vanuit mezelf vind ik interessant, waarbij het werk dat niet altijd aan de oppervlakte zou moeten tonen, maar evengoed wel visueel zou moeten aanspreken.